

HÁROM CSODA

TORNAY ANDRÁS

2008 - VERSEK - 2014

TORNAY ANDRÁS

HÁROM CSODA (2008 - VERSEK - 2014)

Az itt közölt versek nem feltétlenül követik a magyar helyesírás szabályait, hiszen a szerző személyes és egyéni kifejezéseinek, s mindazok formai megjelenítésének is alá lettek rendelve.

A SZERZŐ ELŐSZAVA

Nehéz kiegészíteni azt a titkot, amit az ember már a nyolcadik kötetében próbál megfejteni. Egy biztos. Az életünk, az út, amin járunk, hatalmas ajándék és felfoghatatlan csoda. Fogadd szeretettel a csoda szirmai.

Béke!
Tornay András

2014. ősz

www.tornayandras.hu

Elmondtam mindent

Elmondtam mindent
Ha nem értesz...nem tudom mi a baj
Millió városok üresek, ha nem járod útjaikat
A forróság rám fagy, ha nem mosolyogsz
Minden lépésben ott vagy
Minden vízcsepp téged mos fehérebbé
Minden gyertyalobbanás az emléked ravatalozza
Nem tudlak elérni
Pedig csak halkán meg szeretném neked köszönni,
Odasúgni a füled mögé:
„Köszönöm, hogy megtanítottál szeretni”
Álmomban néztem, ahogyan mást szerettél
Én sírtam, te neveltél
Én támadtam, te megvédtél
Én lángoltam, te elégtél

...

s most már nem tudlak elérni.

Budapest, 2008. július 7.

✂

Eltérő világok... csendet szülnek.

Budapest, 2008. július 7.

✂

Esti óra újjászületve

Esti szellő és hárfadallam festi az eget színesre
Szelíden simogat és elaltat a hold
Kint egyre sötétebb és ijesztőbb
Bent egyre nyugodtabb és világosabb lesz minden
Ma este mindenki megbékélhet mindenkivel
Minden arc csak nevetésre képes
Elfelejtjük átkaink nincs szavunk a neheztelésre
Minden kéz védelembe öleli törékeny testünk
A csendet is el tudnánk most mesélni kíváncsi gyermekeknek
Mondataink hidakat építenek
Virágok nőnek némán s nem vágja le őket senki
Nincs kérdés nincs kétely nincs idő
A tundrán ma nem lesz egyetlen állatka sem áldozat
Tánc, sóhaj, szerelem, kacaj és tangó
Hiányok és félelmek simulnak levelek susogásába
Ma nem öregedtünk egy picit sem.

Budapest, 2008. július 12.

Mennyivel egyszerűbb, ha nem szeretsz

az egész tárgyasult anyagvilágból
papírlapok illúziójába menekülsz
sebzett lábad egyetlen helyet keres
ahol természetes még a fű
s tisztán csobban a patakvíz
sosem dohányoztál s most mégis
tüzet kérsz
csak hogy megérinthesd a kezet
mely könnyel nyújt neked gyufát
azt sem tudod merre menekülj...
... olyankor amikor eltaszít valaki
akinek szerelmét időtlenül koldulod
Szabadkikötő megállóhely következik.
Budapest, 2008. július 18.

✕

Ez egy ilyen hajnal

A sötét csendje ébresztett szelíden
harmat s harmónia ölelkezik
síkságok és domboldalak rejtekein
átélt és átaludt éjszakák tűnnek elő
parkok és zongorahangok
emlékekből felsejlenek
majd ismét elbóbiskol apró lángjuk
egy régen feledett s most véletlenül megtalált
teát kortyolgatok, s táncra kelti gőzét a szellő

újra felfedezem az ízét

a békés pirkadatnak néma szimfóniáját
az ünneplés nélküli nyereséget
ez egy ilyen hajnal
titokban te is benne vagy
Budapest, 2008. augusztus 24. hajnal

✕

Nem szabad sietni

nem szabad sietni
addig amíg nem ébred fel a világ
még rá tudunk csodálkozni a titkokra
még meg tudjuk számolni a csillagokat

forrást rejt a pusztaság
gyűrött lepedők redőiben
hófehér tisztaság nemesít meg minket
mozdulatlan magasságokba merülünk
nem szabad sietni
Budapest, 2008. augusztus 24.

Bánj óvatosan a szavakkal!
Vannak szavak, amiket nagyon meg kell gondolni
S csak akkor mondd ki, ha meg tudsz halni azért, hogy igaz maradjon.

Bánj óvatosan a szemekkel!
Vannak szemek, amikbe hosszan, s mélyen kell nézni.
S csak akkor nézz oda, ha angyalt látsz a pupillákban rejtőzködni.

Bánj óvatosan az ösvényekkel!
Vannak utak, amelyekre vigyázva kell rálépni.
S csak akkor lépj rá, ha biztos vagy benne, hogy nem sérülnek
az őszi napra kipihenő apró gyíkocskák.

Budapest, 2008. szeptember 17.

✂

Nem vagyok szép kívülről
Belülről meg nem láthatsz
Összetörhetsz kívülről, de
Belülről meg nem bánthatsz

Szikes talaj vagyok kívülről
Nincs eke, mi felszánthat
Aranylakat fogva tart
Angyalkezek lezártak

Budapest, 2008. szeptember 18.

✂

Mondj biztatót!

- Mondj valami biztatót!
- Oda fogsz érni.

Budapest, 2008. október 12.

✂

Színház

Színház az egész világ
De elkallódtak a szövegek könyvek
Valaki másé lett a szerepem
Valaki más mondja a szövegem

Vajon hol az én helyem?
S a feloldás büntetés lesz
vagy netán a kegyelem?

Kimondhatatlan szavakat
Láthatatlan falakat
Üres papírt gyűrögetek szüntelen

Nem tudom mikor kell sírni
Mikor kell átkozni
Mikor kell hazudni
Lemondani
Szabadulni

Budapest, 2008. október 12.

Szerelmesvers

meg tudnák szeretni
hátulról is
elég lenne egyetlen
oldalpillantásod meglesni
s végre szabad lehetnék én is
ígéretetek nélkül
áldozatok nélkül
szégyen nélkül

mindketten meghalnánk
s egymásban harmadnapra feltámadnánk
árulások ezüstpénzek
tagadások Júdasok és keresztek nélkül

fényt táncolnánk saját sírboltunkba

s e fénynél ha először megpillantanálak
azt sem bánnám...
ha nem lennél szép

Budapest, 2008. október 12.

✘

Koszorú zöld sínvagonban, fagyos éjszakában
Reszketve szemlélem hazavezető ösvényem utastársait:
Szerzetesek, utcalányok, angyalok és gnómok
Maguk elé bámulva lihegnek összefirkált ablakokra.
Az egyik csuklya alatt megváltószemű vándor mosolyog
Hazáig kísérek majd, ne félj... neveti ajka
S annyira valóságosnak tűnik mindez ebben az örök decemberben...

Budapest, 2008. december 1.

✘

Fél év (Gaudi)

Fél év csoda és egész év csodálkozás
Fél év ölelés és bátor év megbocsátás
Ma már hóesés takarja be tavaszi sétáink
Lassan elfelejtem a fák neveit amikre megtanítottál
Halványul a hangod
Fakulnak a képeink
Már keveredik a kedves és a fájdalmas emlékezés
Fél év ajándék
Egész év izgalmas készülődés
Fél év születés
Fél év porrászítalódás
Egész fél
Fél bátor

Fél tavasz, fél nyár, fél ősz
Féltél, félttem, féltettelek
Mennyire félig szerettelek

Budapest, 2009. február 8.

Minden telet megünneplünk

januárból május lett
gyermekhitből felnőtt lett
igazságból ferdtítés lett
tisztaságból szürkeség lett

minden tavasz csalódás
újat ígér s régit mutat
de vissza lehet fordítani a rügyeket
mert van egy szent és tiszta üzenet:
az óceán táplálja a forrást
a mozdulatlan mozgatja a mozgást

a szélcsendből vihar lesz
a durvából szelíd lesz
a hazugból igaz lesz
a koszoból fehér lesz

minden telet megünneplünk. Örökre.
Sződliget, 2009. május 17.

✕

Szépnek születtünk

feléd futok
hozzád bújok
elrejtőzöm szirmaid között

beléd jutok
hal vagyok és medve
mindkettő egyszerre
égbolt és jégcsap
nyári forróságban

próbákat kiállt mesehős - önmagam
eltévesztetten tökéletes szobor
mesterművet rejtegető márvány
hitbe harapó harmónia
simogat érdek nélkül
csak azért mert valóban
szerethetővé szakadtam

szalmaszínek szigetén szorong szívem
szavaim szelíden szárnyalnak szurokban
szépnek születtünk.
Dunakeszi, 2009. május 17.

Mi lesz velem?

Mi lesz velem, ha tényleg megértem az Igazságot?
Mi lesz, ha minden értéktelen dolog hamuvá lesz egyszer?

Felismersz majd?

Mennyi sivatagon kell még átvergődni?
Értem-e majd a szót az Ígélet Földjén?

Megismersz majd?

Hány Júdás árul el kívül, s belül még?
Hányszor kell elgurítani még a köveket?
Felvállalsz majd?

Budapest, 2009. május 17.

✕

Folyamatok

megtapasztalsz
megvigasztalsz
megsimogatsz
megbocsátasz

megszólítasz
megvendégelsz
meglátogatsz
megnyugtatsz

megtalálsz
megértesz
megsemmisülök
megpihenünk

Vége. Teljesen.

Budapest, 2009. május 17.

Felfelé

Felfelé lépdelünk
láthatatlan létrákon levegőlépcsők hegyein
lélegzetvétel nélkül felhők mögé lesünk

ahol

mennyországillat pajkossága
piheszögeket letépvé oldoz fel
minden egyes tévedésünket

itt

összeolvad zöld és kék
elmosódik rút és szép
átalakul föld és ég

mert

csodát csicseregnek hárfák és virágok
arany lábnyomokat hagynak kristálylépteink

így

nyugodtan hajítsd el csomagjaid
s felejtsd álarcaid polcokon

mert

minden lecsendesül
kisimul az emlék és a harag
kéz nyúl feléd - lépj be
ez itt az utolsó pillanat

s máris hazaérkeztél
Szeged, 2009. július 19. (BBL)

✕

Folyóparton

gyere ülj mellém
hajtsd fejed mellemre
nézzünk a mélybe
ahol tévedéseink mulasztásaink hibáink
rossz emlékeink úsznak a végtelen tenger irányába
nézzük a sodrást
s a habokkal s eltévedt farönkökkel engedjük el
gyolcsainkat láncainkat örökre
lecsendesít megnyugtat elringat és elaltat a víz
percek vagy évek múlnak el... nem tudom

de tisztán ébredünk
Budapest, 2009. szeptember 8. Dunaparton

Őszi ének

Keresztvergődésed szögeiben
Átmelegít szereteted
De megrémiszt saját kegyetlenségünk

Vízenjáró lábnyomaidban
Elsüllyednek rossz döntéseink
Megtisztulnak hibáink
De hullámokat tör saját hitetlenségünk

Jászolágyad alázatában
Megszégyenít egyszerűséged
De elszomorít saját oktalanságunk

Csendcsodád
Békeburkod
Szeretetszíved
Tisztaságtitkod
Add rám újra, öltöztess fel, mert
Átfagytak ujjaim, s ahogy nézem
Igencsak közeledik ismét a tél
Csepel, 2009. szeptember 23.

✕

Titkos találkozások

ma láttam a szemeid - tegnap tapintottam a homlokod
ma kisgyermek voltál - tegnap szomorú aggastyán
ma hallottam a hangod - tegnap lányomodba léptem
ma megtépázott ágon ültél - tegnap folyóparton ünnepeltük az ősz
ma ott voltál a felhőkön – tegnap a felhőtlen égen
ma féltő anyai kéz simogatása vagy – tegnap nesztelen levelek kergetőzése

Mennyire szeretlek felismerni!
Budapest, 2009. október 20.

✕

Legnehezebb ajándékaim:

tökéletlenségem csokrai
bánthatóságom ágai
érzékenységem levelei
könnyeim virágai
esendőségem gyökerei
időtlenségem rügyei
fájdalmaim tüskéi
meneküléseim illatai
sebezhetőségem szárai
Budapest, 2009. október 27.

Az ablak mindkét oldalán

fürdőhely november utolsó napján
tekintetek találkozása
meztelenül égre néző gyökerek
felszántott föld kitérülése

szemben velem csoda
mellettem csodahely
az ablak mindkét oldalán
szunnyadó csodák
definiálhatatlanul
még kibontatlanul
lehetőségcsodák
összeérő csodák, mélycsodák, betegségcsodák
elmellőző csodák, felszíncsodák, gyógyuláscsodák
minden csoda

Miskolc, 2009. november 30.

✕

Bújj hozzám

Bújj hozzám
most így jó
de ne gyere közelebb
mert tudom, s ezért félek is
hogy meg akarlak majd változtatni
s hirtelen titkok csendbarlangjában
elveszítem akit benned ismerek
Ragaszkodom
Hozzád és a szabadsághoz is
így jó
most
még
bújj hozzám

Budapest, 2009. december 06.

A fekete lovak versenye

megsebesülve
büszkeség és érzékenység nyilaitól
vagányul menekültem
hangos és forrongó cirkuszporondra

megriadva
önmagam és csalódásaim töviseitől
hirtelen átlendültem
szűkös és rácsozott cirkuszbörtönketrebe

megalázva
számonkérés és megbocsátás tekintetétől
átemelve kiszabadultam
zajos és émelyítő cirkuszfelvonulásba

megszégyenítve
hibáim és tévelygésem lábnyomaiban
lassan kivezetnek
harsány és halálos cirkuszösszeecsapásból

„menjen innen”
szólt a biztonsági angyal szelíden
maga nem idevaló
egyébként is túl gyenge
- itt ránéztem, mert hiába törtem össze darabjaimra,
önérzetem ilyenkor is azonnal túszként visszaütne –
túl gyenge jellemnek mutatja magát...
mosolygott és eloldotta láncaim.

Tudja, hogy merre van a kijárat.
Budapest, 2010. február 14.

✕

Egyszer lesz olyan vers

Egyszer lesz olyan vers
melyben hirtelen elfogynak a szavak szóközők és betűk
lesz olyan vers amelyben az átkok áldássá lényegülnek
ahol minden gyom s hulladék gyémánttá nemesül
minden tisztaság illatba fordul
minden szándék szelíd szeretetet szül

addig csak zsenyéket borítunk egymásra
de titokban legbelül már pengnek a húrok
ébrednek a szendergő szimfóniák
születnek a sorok
készül már az a vers
eddig soha nem hallott szavakból szóközőkből és betűkből
ma már titokban hallottam egy csendnyit belőle
Budapest, 2010. február 18.

A költészet napja után

Felfelé csoszogok a mozgólépcsőn
Szemben lefelé fények csillámlanak a hideg recéken
Hajnafolyamok szurkálnak
Déli pihenők emléke szelíden megmosolyogtat
Szürkületi füstcsóvák simogatnak
Esti záporok áztatnak át csodával
Mennyire el van rejtve a remény
Mennyire nagyszerű mégis leleplezni

Budapest, 2010. április 12.

✕

Barbárok

Napok óta
Minden reggel elhatároztam, hogy ma végre
Lefényképezem a sínek melletti pipacsok csordáit
Ma délután valaki lekaszálta az egészet.
Sírt a fű, szomorkodott a mező, jajveszékeltek a fák
Micsoda barbárok vagyunk.

Budapest, 2010. május 28.

✕

Nem tudlak felejteni

még mindig
mindenről csak te
mindenért
miattad
miért
és miért nem?

mérföldnyi messzeségekből
malmaid mérget muzsikálnak
ma már csak
misztikus mulasztás minden
maradsz?
most meddig?

én marok, merek
mászom, megérkezem
mosolyogva maradok
mocskos és makulátlan
mint mindig

Karlovy Vary, 2010. június 14.

Együtt

Válladra hajtom gyermektitkaim
Betakarlak ártatlan kérdésekkel
Betakarsz igaz és szép válaszokkal
Rád bízom félelmeim és szárnyaim
Együtt számoljuk szuszogásaink

Köszönöm, hogy felülről láthatom a felhőket

Mindennél jobb, ha egymásban élünk
Közös gyémántcsoda mindenünk
Az égben, 2010. június 14.

✕

Kérdések

Tud táncolni a szem a láb helyett
Tapinthat a fül ujjak helyett
Leegyszerűsíthet a bőr minden tapasztalást
Megadhatod magad, ha nincs ott az ellenség
Átlátsz te rajtam
Megsemmisítesz, ha elkezdem szurkálni az eget
Lehetek templom nélkül papod
Lehetek képek nélkül vakod
Elköszönhetek a találkozásink előtt
Kíálthatok segítségért, ha nincs semmi baj
Felfedhetek kimondatlan titkokat
Lehetek madár szárnyak nélkül is
Meg tudom ragadni az elillant pillanatokot
Tudok ártatlan lenni vádak nélkül is
Engedsz megsemmisülni mosolyban és könnyben

Leszögezve mondd, maradhatok kalandorod?
Brüsszel, 2010. június 16.

Sosem, soha, sohasem

délről észak felé
nyugatról kereszt felé
enyészetből életbe
hervadásból kikeletre

esőcseppekkel átitatva
márványcsodává faragva
oltalmaddal átkarolva közeledem feléd
Tőled, Miattad, Hozzád

sosem, soha, sohasem
hagytál önmagamra
sosem, soha, sohasem

szíromharmóniád
lassan felnöveszti bennem
legtitokzatosabban féltett virágaid
melyek nem hervadnak el
sosem, soha, sohasem

Budapest, 2010. július 6.

✘

Komótosan kúszik az őszi napfény a falon
illatok és gondolatok versengenek
minden lehetőség térképszerűen sík
a hatalmas tér, s távolság vadonja szólít
hidak épülnek most is a felismerésből
meg kell semmisülni, majd győztesen
feltámadva megragadni az egyetlen kezét,
mely biztonságba vezethet

Budapest, 2010. szeptember 5.

✘

Táncolunk a csendben
Egyedül vagyunk ketten
Ismert és ismeretlen
Szerelmes szeretetben

Budapest, 2010. szeptember 5.

Nincs rá szó...

... így meg sem próbálom leírni.

Éld át Te is!

Keresed a szavak mögött

A felhők költözésében

A napfény melegében

Cseppben, patakban, folyóban, tengerben, óceánban...

De nem tudod majd elmesélni...

... mert nincs rá szó

Budapest, 2010. szeptember 5.

✕

verejtékben vergődve virrasztok

s próbálom megtalálni a

hatalmas csöveket, melyekkel

átömlesztheted belém

békességed, bölcsességed, nyugalmad

lázás éjszakák, zaklatott hajnalok ezek

Beszélgess velem, ápolj és simogass, mert

egyre embertelenebb az erdő

s félelmetesek az ösvényen leselkedő szűrős bokrok

verejtékben virrasztok vergődve

s esdeklem az újabb találkozásért

amelyben megértem, hogy

lassú szereteted öröklik felettem

Simogass, ápolj és beszélj velem.

Budapest, 2010. október 4.

✕

Tudom, hogy mindig velem vagy

A legnagyobb titkod, hogy

rejtőzködsz, s mégis itt vagy

tűzed lángol, s mégsem ég el soha

kezeid csillagokat óvnak pusztuló zuhanástól

csonkaságod megmutatva hívsz teljességedbe

néma minden hangszer, s

mégis szimfóniák születnek színeidből

A hajnal hallgatagságában

Az éjszaka nyugalmaiban

A múlt idő hibáiban

A jövő álmaiban

A völgyben, a kanyarban

A földben, a magasban

Közelben és távolban

Könnyben és mosolyban

Tudom, hogy mindig velem vagy.

Budapest, 2010. december 31.

Megpihenek a viharban
s indulok tovább
remélve, hogy
ujjaink szorosabbra fonódnak
Fogyatékos szavaim alkalmatlanok ismét
így csak bizakodhatom abban,
hogy tiszta vízzel öntözöm közös virágaink

Némíts el, hogy megérthessem csended.
Budapest, 2011. január 1.

✂

Veled

amikor minden ígéret megkopott már
amikor a hideg is éget
akkor is veled leszek
lehet hogy nem érzed
biztos, hogy nem érted

van gondolat, amit nem lehet jól időzíteni
van mélység és magasság, amely közt mégsincs távolság
lehet, hogy nem érzed
biztos, hogy nem érted
de ott is veled leszek

van éjféli napfény
lehet, hogy nem érzed
van májusi hóvihár
biztos, hogy nem érted
elég ha tudod: Veled vagyok
Budapest, 2011. február 26.

✂

Félelmetesen mai jelenségvers

Úgy tűnik, hogy nem kapják meg a küldeményeim
Olvasatlanul szennyeznek vissza soraim
Térerőm fogytán
Nincs csatlakozás
Minden érték megválaszolatlan
Nem vagyok elérhető

Mindenki csak hibaüzenetet kap
Lassan már nem tudok kit hozzáadni
A szépet, mit alkottam
Ismeretlen formátum – nem lehet megnyitni

0 Unread messages
Inbox empty
Budapest, 2011. március 2.

Az időtékozlónak

menekülhetsz, rohanhatsz,
világméretű vagy törpe
kupolák alatt búzló oltárokhoz
rejtőzködhetsz, ráérősen toporoghatsz
álomhazugságok ligeteiben
hazudhatsz, fantáziálhatsz
vonzó csodákat, sikernihilt

rettegő remegéseid rezgéseiből
csak egy pillanatra emeld fel tekinteted

én csendben, szeretetben
magamhoz szelídítelek
s elsimítom gondráncaid
ölelésemben hazatalálsz
Budapest, 2011. április 17.

✕

Hangos / Halk

kint sötét / itt melegség
ott sóvárgás / nálam harmónia
benned kétely / általam vigasztalás
nálad könny / tőlem gyógyulás
neked titok / bennem csak állomás
Budapest, 2011. április 17.

✕

Elvárások nélkül

megsemmisítő
újjászülető
megtisztító
elfogadó
otthonillat

elvárások nélkül

tavasztapsikolás
nyárhabszolás
őszcsodálat
téltisztelet

mindig, örökre, örökké
Budapest, 2011. április 17.

Szégyentérkép

áthallom a falakon
olvasom a sorok között
mennyire reszketsz és félsz
ebben az idegen világban

kiabálja, üvölti tekinteted
tapintom karcolt bőrödön
mennyire árva vagy
ebben a kegyetlen kirakatban

egyetlen vágyam, hogy
kivezesselek innen
s átszeressük egymást
az ünnep tornácaira
Budapest, 2011. április 17.

✕

Ágy

születés csodája
gyermeklázak ijedtsége
felfedezések könyvtára
álmok bölcsője
szenvédélyek páholya
távoli tájak illata
betegségek ápolásmenedéke
pihenések csöndje
kacagások forrása
sikerek kudarca
emlékek puhasága
halál búcsúravatala lehet
ugyanaz az ágy
Budapest, 2011. április 17.

✕

Amikor

Amikor adok – ajándék az
Amikor nem adok – megvédelek veled
Amikor hallak – örülsz nekem
Amikor nem hallak – talán te sem szeretnéd, hogy ott legyek

Amikor hívsz, keresed biztonságom
Ott vagyok
Amikor menekülsz, bűdös és üres vagy
Ott vagyok

amikor nem akarod amikor akarod
amikor nem kéred amikor kéred

ott vagyok
Budapest, 2011. április 17.

Megtanultam

megtanultam, hogyan kell rálépni az útra;
úgy, mintha először látnám az ösvényt
de mégis tudva: örökké fog tartani a túra
úgy, mintha utoljára pislákolna lámpásom
és soha nem lesz esélyem meggyújtani újra

szürkecsoda és egyszerűrejtély minden pillanat
mozdulat születik, majd eltűnik de mégis itt marad
balga gyűrődések kővé válnak
szerény álmok bilincsben szállnak
fakó szobrok repülni vágnak
langyos forráságban sokan fáznak

egyszerűcsoda és szürkerejtély minden pillanat
sziklába van vésve minden sóhaj és minden gondolat
egyszer láttam, most már örökre látom
először látom
utoljára látom
így nézem
értem és nem értem
Budapest, 2011. július 7.

✕

Én vagyok

A koszos és a tiszta közt
A csend és üvöltés határán
A harmónia és a káosz pillérein
Az üres és a túlcordulás mezsgyéjén
A kezdet és a megérkezés találkozásánál
A hajnal és az alkony aranyperemén
Az éleslátás és a homály fókusztalanságában
A születésben és elmúlásban:
Én vagyok a híd.
Dunakeszi, 2011. július 23.

A szép

A szépet ízlelgetem kint.
A szépet ízlelgetem bent.
A szépet nézem kint.
A szépet nézem bent.
A szépet hallgatom kint.
A szépet hallgatom bent.
A szépet érzem kint.
A szépet érzem bent.
A szépet tapintom kint.
A szépet tapintom bent.

A szépet keresem itt, ott, kint, bent, lent, fent,
előttem, mögöttem, mellettem.

A szép óvatos, és rejtőzködő.
Sokszor nehéz rátalálni, megannyi dolognak álcázza önmagát

Belső és külső szépségek testvérharca mindez,
S összeroppanva, megsemmisülve halsz bele,
Ha megnyered e csatát.
S nevetve belátod: megérte a csodát.
Bad Honnef, Németország, 2011. augusztus 8.

✕

Elmentél

Elmentél, s most sokkal jobb helyen
simogat a soha le nem nyugvó nap
Hagyatékod a vágyakozás, mely
követésedre serkent minket

A te valóságod a mi álmunk
a szürreális valóság
a túladagolt semmi
üres különbségek

te ott-hon, mi itt-hon
nyugodjunk békében.
Bad Honnef, Németország, 2011. augusztus 10.

✕

Mozgásérzékelő világítás

Ha nem mozdulsz, nincs fény
Ha nem mozdulsz, nincs fény
Ha nem mozdulsz, nincs fény
Ha nem mozdulsz, nincs
Ha nem nincs
 nincs

Bad Honnef, Németország, 2011. augusztus 10.

Jelenlét

a sikolyban mosdat meg csended
a tömegben szólít meg árva jelenléted
minden fentről érkező fénysugár elér
a legapróbb pórusokig
hajléktalan valóságom hazavisz hozzád
forró könnyeim karcolják közelséged
mérhetetlen békességed megsimogatta lelkem
köszönöm

Pantin, Franciaország, 2011. november 28.

✕

Egysoros

Egyre közelebb kúsznak a házak a kivilágítatlan éjszakában

Pantin, Franciaország - 2011. november 28.

✕

Észrevétlen találkozás

hatalmas kettőségem,
könyörgő büszkeségem
törékeny erősségem
csendedbe szeretném feloldani

halk, szinte észrevétlen találkozásunkban

minden gyomot kitépkednék
minden arcot megsimogatnék
szerénységet díszítenék
reménységet énekelnék

néma, szinte meg sem történt találkozásunkban

esőcseppek titkait megfejtem majd
s álmodat melyet a keresés hajt

lehet itt vég és lehet szörnyű vihar
szelíd valóságod szerelme betakar

megpihenek megszületék
halált játszom pajkosan
értéktelen minden kincs
ha otthon szárnyalsz hontalan

hiába hivalkodik az ingatag kapzsiság
minden csillogása bűzlik
itt minden sötét minden fény

de megvigasztal az óvatos teljesség
bár titkait nem tárja fel teljesen sosem
még a meghitt találkozásunkban sem

Párizs, Franciaország - 2012. január 1.

Idegen földön

idegen földön csoda megérteni
saját zenéd szárnyalását
saját nyelved tisztaságát
saját lelked szabadságát

idegen földön csoda megérinteni
mások világának titkait
mások lakattal zárt vágyait
mások meg nem értett álmait

idegen földön
ünnep találkozni önmagaddal
Párizs, Franciaország - 2012. január 28.

✕

Mennyei partokon

ködben és hamuszínű porban
milliók álmát élhetem
szegénységről dalol a város arany ragyogása
csendpalánkot hámoz az alkony
puha illatok emléke simogat
szemlélő lehetek csupán
megszentelt mécsesem mégis záratat tör

titkok semmisülnek meg
üveghangon lépdelenek tömjénangyalok

templomod egyszerűségét csodálom
öledbe hajtom hajléktalanságom

itt vagy, s én is itt vagyok

megsemmisülök marasztalásodban
egybeolvad az örök és a pont most
a távol és az otthon összesimul
lassan hazatalálok a kristálytengeren túlra
Párizs, Franciaország - 2012. június 4.

Szeptember Párizsban

Kegyetlenül gyorsan, s alattomosan bújt az ősz a város paplana alá
Titokban a tollpárna hirtelen hűvös aszfalt lett
Csak éppen annyira volt párás,
S nedvesen hideg minden,
Hogy úgy tűnjön gyászol minden háztető,
S egész éjjel keservesen könnyeztek a kémények

Minden leegyszerűsödik, megpihennek a kívánságok,
Elnémulnak a vágyak
Bölcsességbe burkolózik harsány hivalkodásunk

Persze minden meg tud változni - egyetlen hajnal elég hozzá
S sosem ott jövünk ki a körforgalomból, ahol behajtottunk
Részvét nélküli búcsúkönyvek mázolják arcom ráncait
Ismeretlen városban önzetlen csók a leghatalmasabb, s legritkább drágakő

Idegen szavakban a szeretet némasága a legforróbb gyógyforrás
És észrevétlenül gyermekké változunk

Nem tudunk dönteni
Vagy már nem is fontos a döntés
Nem tudunk elfogadni
Mert folyamatosan adni szeretnénk
Átölelnék s mégis árvának érezzük magunkat
E varázslatban most világszirmok és virágrészek simulnak egymáshoz nesztelen
S minden felénk nyújtott kézben biztonságot keresve megkapaszkodunk,
A jelenlét ajándékcsodájáért gögicsélünk

Zokog az ég, zsákmányt habzsol a köd
Elázott levelek kuncognak nyomorunkon
A néma járdán most minden lépés hangosnak tűnik
Gyászol minden háztető, s egész éjjel keservesen könnyeztek a kémények

Párizs, Franciaország - 2012. szeptember 3-4.

még mindig nem tudjuk, ki is vagy

még mindig nem tudjuk, ki is vagy
ettünk a kenyérből
némán bámultuk csodáid
voltunk bölcsek és balgák
papok és pásztorok
péterek és tamások
pedig billegett csónakunk a megdorgált tengeren
voltunk elsők és utolsók is
nyelvünk bilincseit is szétzúztad
mégsem tudjuk, ki vagy valójában

... és csak megyünk az úton
társakkal, akik évek óta próbálnak követni
de még csak fel sem ismerünk

születünk, majd gyászolunk
ébredünk és álmodunk
rombolunk és alkotunk
butuskán s örülten játszunk csupán
de, hogy igazán ki vagy te –
nem tudjuk még

Párizs, Franciaország - 2012. október 7.

✕

csellógondolatok B-vel

a szeretet nem látható
hallani talán már lehet
(Bach)

befejezhetetlen a gyönyörűség
s mellette a szépség, csak játékos agresszió
(Bloch)

a csellista máshogyan pislog
mint a közönségből bárki is
(Beethoven)

az igazi hangszer bútor is egyben
talán asztal, talán zsámoly, de
leginkább szekrény, melyből naponta
kell felpróbálnunk legkedvesebb melegítőnket
Párizs, Franciaország - 2013. január 11.

Talált tárgyak országa

Elhagytam a szavakat
és te hangtalanul szóltál hozzám
Eldobtam a vésőt
és szélből faragtál szobrot nekem
Elszakadt ruhám és kabátom
te napfénybe öltöztettél
Világok süllyedtek zátonyokká
de kézmeleged hazáig simogatta lépteim

ma már bármikor nyitva áll a kapu
melyet gyémántoroszlánok őriznek bátran
hangtündérek hívnak
beléphetek leülhetek
belélegzem a békesség bíborillatát

Közelebb hozzád
csillagok csoszognak csillogó csűrjeidbe
Közelebb hozzád
Távolabb magamtól
megtaláltságom mámorában
örömtányérokból együtt lakomázunk
Párizs, Franciaország - 2013. június 2.

✂

csere

adj egy mosolyt s adok én is mosolyaimból
adj egy szót s adok én is szavaimból
adj egy percet s adok én is perceimből
adj egy titkot s adok én is csodáimból
adj egy fohászt s adok én is imáimból
adj egy ajtót s adok én is nyitottságaimból
adj egy hangot s adok én is szimfóniáimból
adj egy esélyt s adok én is életeimből
szeretgess meg, hogy megszerethesselek
Párizs, Franciaország - 2013. június 2.

✂

Rendezett bevásárlóközpontokat hoztunk létre,
hogy elrejtjük rendezetlen szürrealizmusunk
szánalmas fülledtségét.
Nyárfák simogatásában
fűben rejtőzködő egérke apró lábnyomában
békés holtág nyárvégi meghittségében
balgaságom harmóniájában adsz békét

Hazatérek karjaidba,
gyermekként csimpaszkodom
kimondatlan szavaidba.
Semmit nem tudok, amit Te ne tudnál.
Budapest, 2013. augusztus napjai

Harcolok, hogy harcolhassak
Harcolok, hogy legyen mit megköszönni
Köszönöm, hogy harcolhatok
Köszönöm, hogy már nem akarok harcolni
Köszönöm, hogy már nincs miért harcolnom
Köszönöm, hogy nincs harc
Köszönöm.

Wien, Ausztria, 2013. szeptember 22.

✕

vasárnap reggel
az ébredező város
néma titokban születik újjá
igazi arcát most fedi fel lassan
boldogan, aromás álmoság
simítja a fák kérgének keménységét
halkan meglágyítja őket
egy-egy pillanatra

az első mosoly
a kiskutyák csaholása
meg nem történt emlékek vajúdnak éppen
gyűrött lepedőt simít az árva kéz
hihetetlenül szép mindez
szobrok szárnyalása
némaság szimfóniája
kövek lélegzése
szent kézfogások ezek

Wien, Ausztria, 2013. szeptember 22.

✕

Egyformán

A tenyered lehet nyitottabb
A kezed lehet érdekesebb
A szemed lehet tisztább
A lelked lehet ártatlanabb

Szíved lehet csendesebb
Lépteid lehetnek halkabbak

mégis amikor védtelenek vagyunk
s távolról látom magunkat
elhaladni kerítések mellett
tudom, hogy egyformán alacsonyok vagyunk

Budapest, 2013. szeptember 29.

✕

Igazán nagy dolog
Igazán jelentéktelen helyen születik.

Budapest, 2013. október 9.

Gyermeki hittel kell a forráshoz menni
és nem az onnan ódalgó vízfordókat kell figyelni
A FORRÁS a lényeg!

Budapest, 2013. október 17.

✕

Mit érez?

Mit érez vajon a fa,
ha tavaszt hazudik neki az októberi hajnal?
Mit érez vajon a szél,
ha vihart ébreszt benne a mozdulatlanság?
Mit érez a dal, amit elfelejtettek?
És a vászon, amikor durva ecsettel festik puha ködfelhőt?
Mit érez majd a tél, miközben titokban oson az ablakom előtt?

Budapest, 2013. október 26.

✕

A vörös eget szúrkalja
a sötétszürke céltalanság
Néma próféták dadognak
márványreményeket
Csörömpölő magánzajkavalkádban
Senki sem hallja meg
az igazság kopogtatását.

Budapest, 2013. október 27.

Karácsonyi dal 2000 év után

Csendben érkezel
S én csendben várlak
Csodádban reménykedem
S csodádban csodálkozva látlak
Ma este árvák és némák az angyalok
Ma este új esélyt adhatok és kaphatok

Ismerkedem gyermekként alázatos titkoddal
Teljességed karcolom elcsorbult szavakkal
Nem vagyok bölcs, nincs rám bízva mások kincse
Én csak bámulom a terved és jászolod

A legnagyobb szeretet van itt és gögicsél
A legnagyobb szeretet éhes és enni kér
A legnagyobb szeretet most gyöngye és szinte fél
A legnagyobb ki szeretett ma újra bennem él

Áldott, szent pillanat ez, s mi mit sem értünk belőle
Már holnap kiáltjuk, hogy feszítsék keresztre
Te mégis belépsz halkán ismeretlen időnkbe
Hogy békét simogass háborgó szívünkbe

Csendes éj. Némíts el.
Szentséges éj. Készíts fel.

Ma este itt a születés ideje
Ma este újra és először könnyörgök
Dicsőség Mennyben és Földön Istennek
Békesség benned, bennünk és bennem.
Budapest, 2013. november 10.

✕

Most én is elmondok neked valamit Pabló

az itteni még nem a szent föld
bár felmentem, nem is próbál az lenni
kirakatban függnek szabályai e rendszertelenségnek
óvatosan pengesd a húrokat
itt más dalokra mulatnak a múlatók
ha évidőt adnál, te csak pillanatpercekre kellenél
ha bárkát építesz majd, a menekülést is reklámoznod kellene
különben marad mindenki a Víziparkban lubickolni
ha nem vigyázol,
akkor mindenki fájdalmát rád égeti a gonosz Egyenlítő
most csak a helyed, pénzed –talán néha a tested- kell
igazi valód érdektelen csomag, melyet jobb ha ki sem bontasz
fájdalmad nem hat meg senkit, csak kinek hasznot hozhat
itt ritkás árnyékban fulladozik az önzetlenség
itt zajként definiálják a léleksuttogást
ez még nem a szent föld, de ne szomorkodj
csak kérlek, hogy óvatosan pengesd a húrokat
Budapest, 2013. november 13. (Zsid. 11:13-14)

Lángoló parázsló Alexander

Tanácsaid tanácstalanná tesznek
Rendezetlenségem
rendpenésszé nemesül
Némán csodáljuk és mellőzzük titkaid
De hogy megszületted, szebbé tetted a világot

Pöszén ejtjük nyelvünk áldott kincsszavait
Nehéz –nem is tudunk- vigyázni ekkora igazgyöngyökre
Nem tudunk különbözni önmagunktól
Sikerem a sikertelenség százszorszápe
Budapest, 2013. december 8. Weöres Sándornak

✕

A világ körülöttem ma reggel a föld alatt

(Versek a 3-as metrón - 1. rész)

zsíros hajú angyalok titokban csoszognak
nyomorpompa hódít
a szárnyas villamoson

kabátos meztelenség kuncogásában
szánalom bögrékben
napi katarzis remények füstölögnek

kódlabirintus és jelszódzsungel
szövetkezik a nagy társasjátékra
melyben önmagunk becsapását jutalmazták
lassan porladó vakondkirályok
Budapest, 2014. január 14.

✕

odafent mindig fény van

(Versek a 3-as metrón - 2. rész)

a legnehezebben kisírható fohások
vegyülnek szabadságszületések altatóival
a tiszta szemek egymásra ismernek, majd
megmarkolják fehér botjaikat
tapogatják az életet, biztos pontot keresve

itt lent mindegy, hogy mi a kérdés
csak egy a fontos: ne legyen fájdalom mit nem értünk
felfedezhetetlen titkok bújnak szabadságzsebekbe
átítat a rendszeres zajok csendje
egyszer majd szárnyalunk fent is,
csak ne felejtsük el angyali reményeink

hiszen odafent mindig fény van
Budapest, 2014. január 23.

a remény akkordja azonos helyen
a szenvedés és a fájdalom húrjain születik

a mennyország most is énekel
amit mi hallunk az csak a visszhang
ami furcsán, s érthetetlenül
időben korábban érkezik
persze, hogy ritkán ismerjük fel
mert itt a földön megfordultak az irányok
Budapest, 2014. január 27.

✘

A koldus válogat

A koldus válogat
mocskos táblájára remegő kézzel írja:
elfogadok ételt is vagy betegséget
alamizsnát és melegséget
könnyet vagy őszinte ellenséget
vad ölelést, érintést és kedvességet
hallgatást vagy falakat
részvétmentes hatalmat

bármit, ami nem emlékeztet lelkem nyomorára
Budapest, 2014. február 12.

✘

az ölelésnek csak akkor örülsz,
ha szép embertől kapod
úgy tapasztaltam, hogy az
az utcán fekvő töviskorona
sosem vonzó, de kérlek
küldj egy képeslapot

amin minden ami csúnya szépnek látszik
amin minden embertelenül csodálatos
címkék és feliratok nélkül
és én kitűzöm majd a falamra

megígérem
Budapest, 2014. február 24.

✘

Egysorosok több sorban

harmatkönnnyek emléktelensége
holnapra pirkadó otthontalálás
jelencsoda ölelés
puha aranykertekben némán növekedik
örökkévalóság illatú dalcsohorrá
Budapest, 2014. február 25.
(Az örök másik birodalomország leskelődik)

Táncos törvények

A táncos legnagyobb ellensége a talaj,
mely visszafogja szárnyait és bilincsbe forrasztja repülését.
A táncos legnagyobb támasza a talaj,
ahova mindig megérkezhet,
ahonnan mindig lehet egy másikat ugrani.

Budapest, 2014. március 2.

✂

Hamarosan.... végállomás

(Versek a 3-as metró - 3. rész)

a digitális nihil fülledtségében
az óriásplakáthazugságok világában
a szó ereje lassan elporlad

már nem ámulunk, csak görnyedünk,
ha új világok születnek
átzakatolunk az apró csodákon
s a titkok már nem tudnak
simogatásaikkal felébreszteni

tisztaságra, legpontosabb csatlakozásra
ideális átszállásra sóvárgunk
ott ahol vakságunkból kitörő eszmélésünk
dárdával szakítja fel börtöneink páncélkapuit
hamarosan.... végállomás
még egy átszállás... majd megérkezés.

Budapest, 2014. március 19.

Mai napi teendőim:

felébredni
felismerni a reggelt
magamra találni
forrásból meríteni
megfelelő táplálékot fogyasztani
elindulni
alkotni
küzdeni skizofrén világok között
választani hajnal és alkony közül
rácsodálkozni
mozdulni
nem mozdulni – megállni
utazni
hallgatni és szólani
békeességbe süppedni
harmóniába takarózni
hazaérni
eloltani a lángokat
halk imát suttogni
ismét gyermeknek lenni
gonoszt kiönteni
szépet átölelni
ártatlanul hálát mondani
felismerni az álmok idejét
beazonosítani az éjszakát
Jó éjszakát!

Budapest, 2014. március 20.

✕

Menetrendváltozás

felemás cipőkben toporogva
versekbe próbálok fogódzkodni
a szem és szív harcának tavaszában
nem vonzódik hozzám egyetlen tekintet sem

sáros szandálban
csábít a fertőzött felüdülés
ebben a fülledt kilátástalanságban

súlytalanságra vágyom
mércek nélküli szépségre
ítéletektől mentes szabadságra
újjászületett feltámadásra

de máshol vannak a csatlakozó pontok
máshol ég a megtisztító máglya

Budapest, 2014. április 25.

3 csoda

Óvatosan megszólítom a kiszolgáltatott szépséget.
Válaszul odahajol hozzám,
s fülembe hinti titkait:
Minden percben 3 csoda lakik:
A már, a most és a még.
Budapest, 2014. május 13.

✂

Mexikó, Nicaragua és Margitsziget

ünnepi percek
hétfői menetelésben
lakatlanul elszakítva szabadon
táncol a víz és a fény
puha szőnyegen fut a város

mi csak andalogva
ártatlanul
virágot szimatolva nevetünk
titokban lapulnak játékaink
Budapest, 2014. május 27.

✂

Amikor új házba költözöl

amikor új házba költözöl
takarítsd ki felejtéssel
mosd fel figyelmességgel
fessd át falait a megszentelt
hazatalálás illatával
védd sarkait türelem takarókkal
téggy apró falatokat a betérőknek
tedd a kályhád a legnagyobb szoba közepére
díszítsd fel szeretettel
lakd be békeséggel
tárd ki ablakait
egyedül a gonoszságot zárd ki
Budapest, 2014. június 3.

Az élet eszméletlenül

Az élet eszméletlenül személyes
végtelenek kényszerülnek számokba
öröm és fájdalom kergetőzik
s nincs ember ki ugyanúgy tudná azonosítani
a gyászt vagy akár a gyógyulást

szélesvásznú dolby-s levendulamező
rejt csodát
s bár azt hisszük,
de mégsem ismerjük a stáblistát

minden titok
érthetetlen
gyönyörű
vígjáték és tragédia

Eszméletlenül
Budapest, 2014. június 14.

✕

nyári reggel

aranyzöld avokádók
viharban bujkáló napfényszigetek
hajnali harmatban henyélnek
sziasztok házak és szia villamos
Budapest, 2014. július 31.

✕

nyári este

vízholdók öntenek csellóhangokat tégelyeikből
csendes szél nyugtat meg kételyt, vágta és könnyeket
csillagvászónlepel hullik alkonydallamú háztetőkre
jó éjszakát és szép álmokat
Budapest, 2014. augusztus 8.

Világok

a sikeres gonosz varázsló
milliárdnyi cellakulcsot csörget
siketítő csörtezajban
megannyi csapdáját
még csak nem is rejtegeti
diadalközpontú versenypályáin

a megvetett halkszavú mezítlás szelíd mester
sziklabarlangban haldokló parázst élesztget
de pislákoló hamujában ott lobog az újjáteremtés
minden csodája
s csak egyetlen sóhajtás és
minden tenger lecsendesedik
elég csak sárba köpnie
hogy homályos hályogok hitben feloldódjanak
s akár csak egy pillanatra is
de meglássuk a világ mögötti VILÁGosságot
Budapest, 2014. szeptember 4.

✕

A modern ember templomában

belépek
sőt sodródok a bevásárlóközpontba
már régóta tart itt az istentisztelet
ahová pont az Istent nem hívták csak el

zaj és leárazás
akció
zsebemben az áldozat
nem tudjuk, hogy mit cselekszünk
bocsáss meg nekünk

itt már rég nincs évszakcsoda
még a lángolásbiztos csipkebokor is műanyag erre
biztonságban vagy rabságban
de folyamatosan és fáradhatatlanul
őriznek minket

szeretnék ilyenkor újra a prérin kiáltani
hidat bámulni vagy építeni a mocsár felett
száradni és elázni egyszerre
fent északon
ahol nem tud felmelegedni a nyomorúság

bár csak megérthetném szerelmed
megszületéseinket, halálainkat
a jobb világ reménysége faragja
szoborrá márványrejtélyeinket

Hálát adok mégis. Bár értelmetlenül, de jelen lehetek ebben az elkorcsosult kavalkádban.
Micsoda kaland ez is!
Budapest, 2014. szeptember 15.

Maholnap

Tegnap beszéltem a holnappal.
Egyfolytában nosztalgiazott.

Tegnap a jövővel beszélgettem.
Azt üzenté, hogy ne féljek a mátó!
Budapest, 2014. október 18.

✂ ✂ ✂

Borító ✂ képek ✂ Versek
© Tornay András, 2014

E-mail: andrastrust@yahoo.com
Web: www.tornayandras.hu

**Óvatosan megszólítom
a kiszolgáltatott szépséget.
Válaszul odahajol hozzám,
s fülembé hinti titkait:
Minden percben 3 csoda lakik:
A már, a most és a még.**

TORNAY ANDRÁS
2008 - VERSEK - 2014